

Herrer, dette er Spørgsmaalet. Om Mindretallet nu virkelig kan have nogen Ret til at mene, at man ikke har taget tilbørligt Hensyn til den Understøttelse, som det naturligvis efter sin Overbevisning har givet i denne Sag, beder jeg de Herrer rolig at overveie. Jeg tror det ikke. Jeg tror ikke, at man skal kunne bestynde min ærede Kollega, Marineministeren, for ved sine Udtalelser i denne Sag her i Thinget at have stillet Spørgsmaalet paa Spidsen. Han søgte efter Gvne at gjøre sine Grunde gjældende; men mig vittterlig har han ikke udtalt sig paa en saadan Maade, at man har Ret til at bebreide ham, at han ikke fremkom med Forslaget i det andet Thing.

Forslanger man endelig, mine Herrer, at jeg skal sige, hvorfor Regjeringen ikke søger Konfliktten, naar man dog ikke gaar af Veien for Konfliktten, saa snart man udfæstes, saa er Svaret derpaa meget let. Det er, fordi den store Faktor i det konstitutionelle Livs Udvikling, som der nødvendig maa tages Hensyn til, er Tiden, den Tid, som den offentlige Menings Udvikling behøver. Der behøves under de Forhold, hvori vi ere komne ind, Tid, for at Folket i det Hele ret kan forstaa den eiendommelige Situations virkelige Betydning. Ero de ærede Herrer af Mindretallet, at Folket i dette Dieblit vilde have forstaaet, om f. Ex. en Dpløsning havde fundet Sted paa Spørgsmaalet om Pantseffibet? Nei, Folket havde ikke forstaaet det. Eller tro de ærede Medlemmer, at Folket havde forstaaet og billiget det, om der havde fundet en Dpløsning Sted paa Spørgsmaalet om, hvorvidt Lønningsforhøielseerne skulle staa paa Finantsloven eller ikke? Nei, Folket havde ikke forstaaet det. Derimod har jeg den Forvisning, at naar der gives Tid, saa vil Folket forstaa, at det vel er en Kamp værd, om der i Landet skal være en selvstændig Regjering og en Rigsdag, eller om der kun skal være et Folkethingstertal, som afgjør Alting (S. A. Hansen: Som Intet betyder). Det ærede Medlem, som jo ellers ikke holder af Afbrydelser, mener maasse, at det skulde genere mig, naar han fastede den Sætning ind: Et Folkething, som Intet betyder. Nei, tværtimod, det er mig meget hørt, at det ærede Medlem gjør denne Bemærkning; den minder mig nemlig om en anden Uttring, som en Gang blev henkastet til Regjeringen, at den var afmægtig. Disse to Uttringer dræffe fuldstændig hinanden; de ere lige urigtige. Regjeringen er ikke afmægtig fordi den ikke er almægtig, og Folkethinget er ikke intetbetydende, fordi det ikke bliver regjerende. Tværtimod, det er vor Grundlovs Billie, at der skal være selvstændige Magter, som skulle indbyrdes samvirke, og det Maal, jeg bestandig efter Gvne har havt for Die under alle de vanskelige Forhold, vi have gennemgaaet, er at hidrage Mit til, at er saadan Samvirken

kan komme til at finde Sted under lige Vilkaar, om ikke i Dag, saa i Morgen.

Bojzen: Den Digtale, vi hørte af det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds (Scavenius) over det nuværende Ministerium, og den Protest, vi derefter have hørt fra en af dem, han vilde begrave, kunde give Anledning til adskillige Betragtninger. Ganste vist er Forhandlingen mellem det nuværende Ministerium og Mindretallet af denne Forsamling, som hidtil har støttet det, at betragte som en Dpgjøvelse imellem dem selv indbyrdes, som Flertallet i Grunden kan holde sig temmelig udenfor; det kan i den Henseende forholde sig som Tilskuer. Der er Intet, som mere bærer Vidnesbyrd herom, end netop den afbrydende Bemærkning, som nylig fremkom fra det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. A. Hansen), thi det var klart; at den ikke passede ind i Forhandlingen mellem Ministeriet og Mindretallet i denne Sal. Flertallets Dpfattelse af Situationen var glemt, eller, om ikke glemt, saa dog ubeladt af de Betragtninger, vi hørte fremstillede af Finantsministeren. Jeg tror imidlertid at maatte fremsætte nogle Anskuelser med Hensyn til de Uttringer, der nu ere faldne fra de to Sider; men jeg vil dog foreløbig vende lidt tilbage til den Situation, som i Dag foreligger ved Behandlingen af det Finantslovsforslag, vi nu skulle sende fra os. De Forslag, der ere stillede af Finantsudvalgets Flertal, kunne betragtes som i det Væsentlige afgjorte; det er ganste rigtigt, som det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds, Mindretallets Ddsfører, sagde, at disse Forslag ere ganste uvæsentlige, men hvad der har nogen Betydning er, at der ikke er opstillet Forslag til at gjenoptage Bevillingen af de Lønningsforhøielse, som tidligere stode i § 25. Ved Finantslovens 3die Behandling tillod jeg mig at udtale min Dpfattelse af vort Forhold til dette Forslag saa vel som til Finantslovsforslaget overhovedet. Jeg søgte da at gjøre gjældende, at der for os var en væsentlig Forskjel mellem Lønningsforslaget paa § 25 og de øvrige Forslag paa Finantsloven. Jeg gjorde dette ved at protestere imod, at vi skulde staa i noget Trangsforhold til dette Punkt eller overhovedet til Lønningsforhøielse til de lavere eller høiere Embeds- og Bestillingsmænd, og jeg udtalte endvidere, at den Forskjel, der var mellem Forslaget, som det forelaa, og det, der var fremlagt af Regjeringen, bestod i Principet deri, at Forslaget nu fremkom paa Finantsloven, men tidligere som en særlig Lov for et enkelt Finantsaar. Jeg sagde endvidere, at jeg ventede, at netop denne Forskjel vilde blive skæbnesvangere for Forslagets Fremme, og jeg havde Grund til at sige noget Saadant netop i den Anledning, vi allerede da fra flere Sider havde hørt om, hvorledes dette Forslag